

Äfven berättaren af dessa skildringar kom år 1856 till följe af synnerliga sammanfoganden af skickelser att med några jemnåriga öfverfara till Amerika. Vi ämnade oss visserligen allraförst till New-York, men derefter till Vestindien, och för detta ändamål hörde vi i Bremerhafen efter den bästa möjliga lägenhet att komma öfver hafvet.

Bremerhafen ligger 9 Tyska mil nedanför Bremen. Tusentals vid Europa trötta personer invänta här transportfartyg och lycka. Barker, kuttrar, briggar, brigantiner och skonare af alla möjliga flaggor ligga i hamnen, somliga äfven på reddan. Borgare, bönder, matrosar, formän — allt hvimlar omkring i hamnen. På Emigranthusen fladdra den rödhvita Bremerflaggan och det Nord-Amerikanska stjernbanéret endrätigt bredvid hvarandra. Lastningen är slutligen fullbordad; fort bär det utföre den gulaktiga Weser, sedan matroserna under sång uppvindat ankaret. Hamnporten, köpingen och sjelfva stranden träda allt mera i bakgrunden, och med vidtagandet af den gröna, öppna hafsströmmen afskedas lotsen och öfvertager kaptenen befälet.

Vårt skepp befinner sig i Nordsjön midtemot det lilla ölandet Helgoland, som var helgadt guden Forsete och en gång kallades Tyskt. Vi se de Engelska befestningarna, boningshusen, dünerna och kasta ännu en helsning dit-öfver. Efter trenne dagar försvinna äfven för alltid för oss Englands hvita kritkuster; mera sällan varseblifvas skyndande ångbåtar och fiskareslupar; vi hafva hunnit till den stora Atlantiska oceanen. Under de första dagarna är en längre sjöresas enahanda aldrig rätt kännbart; man lefver ännu så länge på de sednaste och merändels djupaste intrycken; dessutom lär man känna sina resekamra-